

de RAADSHEER

Een uitgave van de Vereniging Raadsherenbuurt, Leiden
30^e jaargang, nummer 2, juni 2008

→ Oost

West ←

THUIS BEST?

Een ijsvogel in de buurt	Afscheid van Peter van Haasteren	Een indrukwekkende Afrika-ervaring	Huispijn en andere geografische nostalgieën
5	6-9	11	12

Oost, west, thuis best?

Kunnen mensen van ver een beetje aarden in onze buurt? Wat missen ze, wat waarderen ze? En kan degene die zich hier jaren thuis gevoeld heeft elders wortelen of is het heimwee te sterk? In elk geval is er een vertrouwde verschijning uit onze wijk verdwenen: Peter van Haasteren. In dit nummer aandacht voor verleden, afscheid en het nieuwe leven van onze SRV-er.

Verder: berichten van het bestuur, het OPA-ophaalschema, een nieuw zoekplaatje, een sportieve buurtgenoot en heel veel nieuwe bewoners. Lees!

Het volgende nummer gaat over 'Leren'

School, cursussen, dressuur, afleeren. Waar leer je, op school, in workshops, in het leven? Leer je door afstand te nemen in de vakantieperiode, of laadt je juist op voor een nieuw schooljaar, een nieuwe cursus? Verschillende manieren om te leren, leermethodes, de psychologie van het leren. Wat is er nooit van gekomen maar wil je ooit in je leven nog leren? Een leven lang leren, hoe doe je dat? En waarom eigenlijk? Herinner je je een (leer) moment dat je leven veranderd heeft? Wie is je favoriete (leer)meester en waarom? (...)

➤ *Kopijdatum 15 september*

Prettige vakantie, zonder heimwee, die een frisse kijk op de dingen geeft!

Inhoud

VAN HET BESTUUR

- 3 Zomer in de Raadsherenbuurt**
– Zomerfeest, ALV, bestuursuitbreiding en meer

BUURTNIEUWS

- 4 Buurtnieuws per e-mail** – Het buurtprikbord op uw scherm
4 Ik zie, ik zie... – Een authentiek detail, wie weet waar?
5 Bijzondere ontmoetingen in de Leidse Hout
– Een vogel die indruk maakt
5 Uw favoriete vrijwilliger in het zonnetje
– Wie krijgt de Leidse Co Verhoogprijs?
6 Afscheid van onze 'Rijdende Peter'
– Interview met een bijzondere 'buurtgenoot'
8 Dank! – Van Peter en zijn vrouw
9 De Witte Monitor – Hoe Peter zijn werk deed
9 Aankondiging – Zomertheater in de Leidse Hout
9 Adverteren in de buurtkrant?
– Win-win voor uw bedrijf en de Raadsheer
10 'Left in the Middle' opent Werfpop
– En wie komen er nog meer?
10 OPA - Oud Papier Actie – Cliniclowns blij met opbrengst

THEMA: OOST, WEST, THUIS BEST

- 11 Naar het zuiden...** – Indrukwekkende ervaringen in Senegal
12 Huispijn – Overpeinzingen over 'Heimweh' en 'Fernweh'
13 Naar de Oost... – Avontuur in Indonesië
15 Naar het westen... – Buurtgevoel in Katwijk
15 Leuk hè, zo'n buurtkrant? – Lekker lezen over de buurt
16 Uit het oosten... – Een Tukker in de Raadsherenbuurt
16 Uit woordenboeken – Betekenissen en spreekwoorden
17 Estafette-column – Het 'oost, west, thuis best'-gevoel

BUURTGENOTEN

- 18 Ketting-interview** – Erik Hansen op de plek van Herman Kleibrink
20 Familieberichten – Welkom aan heel veel nieuwe bewoners
20 Uit de plaatselijke pers – Rugby op hoog niveau

COLOFON

- 21 »De RAADSHEER«** – Redactie / Bestuur / Website / Minibuurtgids

Zomer in de Raadsherenbuurt

De tuinen zijn op hun mooist, het terras in de Leidse Hout is op stralende dagen overvol, buurtgenoten spreken elkaar op de stoep in de zon, kinderen spelen op straat, alle verbouwingen moeten voor de bouwvak af zijn, joggers proberen fit en slank te worden voor de vakantie, vliegtuigen vliegen af en aan. Het is zomer in de Raadsherenbuurt!

Nu verheugt menigeen zich op de komende vakantie: lekker weg of juist thuis genieten van de rust in de buurt (lekker als al die auto's uit de straat zijn). Straks, als de zomervakantie voor de meesten voorbij is, is er weer het zomerfeest van de Raadsherenbuurt. In het weekend van 30 en 31 augustus zijn er drie leuke activiteiten: op zaterdag de Raadsherenloop en de zomerbarbecue, op zondag de theatervoorstelling in de Leidse Hout. U krijgt nog gedetailleerde informatie op het convocaat en op de website, maar noteer deze data vast in uw agenda!

In de Raadsherenloop lopen jong en oud, snel en minder snel mee. Voor de jeugd is de loop 2,5 km, voor de diehards 5 km, en voor de kleuters een paar honderd meter in de straat.

Daarna is het tijd voor de zomerbarbecue. Het recept daarvoor is even simpel als succesvol: iedereen uit de buurt die dat gezellig vindt, komt rond etenstijd met lekkers voor op de barbecue aangelopen. Het bestuur zorgt voor barbecues, stokbrood, salades (allemaal gratis) en drank (te koop bij de kraam van de buurt). Ook als u nog nooit eerder meedeed: kom er eens bij, iedereen is welkom!

Op zondag is er dan de jeugdvoorstelling in het Openluchttheater in de Leidse Hout. Bij mooi weer een hele belevenis: theater buiten in het bos.

Onze buurtvereniging levert een geldelijke bijdrage aan deze voorstelling, en daar hechten de leden aan - zo bleek op de jaarvergadering van onze buurtvereniging in april. De belangrijkste onderwerpen die daar werden besproken waren de financiën, en de bouw- en andere plannen in de buurt.

Door verminderde contributie-inkomsten en hogere uitgaven (o.a. de drukkosten voor deze Raadsheer) is de begroting voor 2008 aangepast. Inmiddels hebben we gelukkig van velen van u al contributie voor 2008 ontvangen. Als alle buurtgenoten bereid zijn een bijdrage te leveren, blijven alle activiteiten mogelijk. Hebt u nog niet betaald? Acceptgiro kwijt? Uw bijdrage (10 euro per hoofdbewoner en 2 euro per medebewoner) is van harte welkom op giro 4193645, t.n.v. penningmeester Raadsherenbuurt. Liever machtigen? U vindt alle informatie onder buurtnieuws op de website www.raadsherenbuurt.nl

Op de website vindt u ook het complete verslag van de jaarvergadering, onder andere over de verkeerssituatie bij de Woutertje Pieterse-school, de plannen met Nieuweroord en monumentstatus van de Leidse Hout. Onderwerpen die sterk leven in de buurt, maar waarover vanuit de gemeente weinig nieuwe informatie beschikbaar is... Het bestuur blijft aandringen op goede communicatie met onze buurt, en had met het oog daarop de districtsmanager van de gemeente uitgenodigd voor de jaarvergadering.

Geldperikelen, verkeersplannen, gebrekkige communicatie... Gelukkig valt er óók veel te genieten in de buurt. De Koninginnedagborrel die de buurtvereniging organiseerde, werd druk bezocht: levendige handel in speelgoed, kleding en zelf gemaakt lekkers, en goede en vrolijke gesprekken tussen allerlei buurtbewoners. Midden op straat, geen auto kon er door. Zou dat niet vaker kunnen? Het bestuur gaat onderzoeken of we met de buurt mee kunnen doen aan de Nationale Straatspeeldag volgend jaar. U hoort er meer over!

Met een spontane actie vanuit onze buurt en de Vogelwijk kreeg onze SRV-man Peter van Haasteren eind april een roerend afscheid, met bloemen, een speech, een boek vol herinneringen en wensen en een mooi geldbedrag als cadeau. U leest er meer over elders in de Raadsheer. →

BUURTNIEUWS

Het bestuur van de buurtvereniging verwelkomt twee nieuwe leden: Alexander Tilli en Erwin Duurland. Erwin gaat op zoek naar meer inkomsten voor de buurt via sponsoring en advertenties. Wilt u adverteren in deze buurtkrant of op de website of een buurtactiviteit sponsoren? Hebt u een eigen bedrijf in onze buurt en wilt u (meer) buurtgenoten als uw klant? Neem dan contact op met Erwin: eduurland@gmail.com

Een goede zomer toegewenst, namens het bestuur van de buurtvereniging,

Minke Holleman

Buurtnieuws per e-mail

Ingebroken?
Oppas gevraagd?
Inspraakavond van de gemeente?

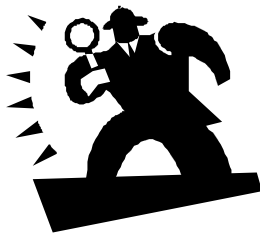
Het laatste nieuws hoort u als eerste via buurtmail. U wilt toch ook goed geïnformeerd zijn over de buurt? Meldt u aan voor buurtmail! Een mailtje naar webmaster-raadsherenbuurt@live.nl en u ontvangt enkele malen per jaar een buurtmail die u

??????????

Ik zie, ik zie...

Janny van Nieuwkoop was wat beledigd door de eenvoud van het vorige zoekplaatje: de zijgevel van Johan de Wittstraat 16, boven de brievenbus.

Ook Matthijs Hoogveen had de oplossing al doorgemailed voordat de Raadsheer in de hele buurt bezorgd was! Kennelijk zorgde het spiegelbeeld voor weinig verwarring.

Deze keer een prachtig origineel detail. Hopelijk moeilijk genoeg. Anders gaan we volgende keer nog meer in detail!

Oplossing voor 15 september naar redactie@raadsheer.nl.

Bijzondere ontmoetingen in de Leidse Hout

Nancy Stoop, Warmonderweg 9

Misschien komt het doordat ik (ook) een gewoontedier ben.

Bijna dagelijks fiets ik 's morgens rond half negen door de Leidse Hout. Een plezierig begin van de dag. Je merkt de wisseling van de seizoenen, hoort spechten energiek op de bomen roffelen of treft bij hoge waterstanden tientallen (misschien wel dertig of veertig) eenden op een kluitje dobberend in de sloot langs het fietspad.

In diezelfde sloot aan de kant van het elektriciteits-huisje vlak bij de hertenkamp is een houten dammetje. In het vroege voorjaar had ik hier tot mijn verrassing in één week tijd tot drie keer toe een ongewone ontmoeting, althans, dat vond ik. Maar daarover straks meer.

Rustig mijn dagelijkse route fietsend zag ik een prachtige blauwe flits voorbijkomen: een ijsvogel! Toen ik stopte om hem na te kijken, ging de ijsvogel langs de slootkant

in een overhangend struikje zitten. Voorzichtig teruglopend ontdekte ik dat hij onverstoorbaar een visje zat te verorberen. Een tijdlang kon ik hem observeren. Hij bleef zitten terwijl er andere fietsers passeerden, vloog naar een volgende struik aan het eind van de sloot, kwam opnieuw langs en verdween de Hout in.

Om bij mijn huisgenoten geen jaloezie op te wekken vertelde ik slechts kort van mijn ontdekking van die ochtend. Tijdens een vakantie in de Weerribben hadden wij met de verrekijker een tijdlang om de beurt een ijsvogel bekeken. Maar nu één zo dichtbij en met het blote oog...

Terugdenkend aan de ervaring van de vorige dag trof ik een dag later op dezelfde plek tegen half negen opnieuw 'mijn' ijsvogel. Hij was op zoek was naar iets eetbaars en dat vond hij ook, maar hij nam niet zoveel tijd om het op te eten.

De rest van de week keek ik vergeefs uit naar de blauwe schicht, zoals de ijsvogel ook weleens genoemd wordt. Eén keer heb ik hem inderdaad nog gezien toen hij wegvloog over het water dat haaks op de sloot langs de Johan de Kosterweg loopt.

Toen ik hierover vertelde aan onze buurman Wouter spoorde hij mij aan een stukje voor de Raadsheer te maken. Ik stelde het uit, tot er in het Leidsch Dagblad van 8 mei jl. in de rubriek 'Vraag en Antwoord' een stuk verscheen getiteld 'De ijsvogel is een wintergast'. Aanleiding voor het artikel was het rapport 'Ecologische Verbindingen Oegstgeest', waarin stond dat op landgoed Endegeest vorig jaar een ijsvogel was gezien, wat als zeer zeldzaam werd aangemerkt. In een reactie zwakte een woordvoerder van de Vogelwerkgroep Meijndel dit oordeel af. In het Bos van Oud Poelgeest en bij de Klinkenbergplas had hij dat jaar meerdere malen een ijsvogel gesignaleerd. Volgens hem is in het oosten van het land én hier in de omgeving bij Oud-Poelgeest de kans om ijsvogels te zien het grootst.

Buurtgenoten hebben in het verleden bij de tennisbaan ook ijsvogels gezien. De Leidse Hout hoort dus ook in het rijtje thuis.

Misschien 'gewoon' een wintergast, niet eens 'zeer zeldzaam', dat geeft allemaal niet: voor mij waren deze ontmoetingen heel bijzonder.

Uw favoriete vrijwilliger in het zonnetje

Op de internationale Vrijwilligersdag op 7 december wordt de vijftiende Leidse Co Verhoogprijs uitgereikt. Deze prijs is een symbolisch eerbetoon aan iedere Leidenaar die voor niets iets doet voor een ander.

Om te bepalen wie voor deze prijs in aanmerking komt, heeft de jury uw hulp nodig. Kent u iemand die de prijs verdient? Meld het aan de jury! Iedereen kan een persoon, groep of organisatie voordragen die actief is in Leiden.

Eerder ging de prijs onder andere naar vrijwilligers van bureau Slachtofferhulp, Theater Imperium, Tafeltje Dek Je, Werkvakantie Roemenië en Centrum Club 58.

Aanmelden kan tot 3 november a.s. op www.coverhoogprijs.nl.

Afscheid van onze 'Rijdende Peter'

Hans Dirken en Dick de Vos, Vogelwijk

Zaterdag 26 april was het de laatste keer dat Peter van Haasteren met zijn rijdende winkel zijn klanten langsging. Hij had dat kort van tevoren meegedeeld, met daarbij de waarschuwing dat hij rond zijn vertrek geen "poespas" wilde.

Ondanks de korte voorbereidingstijd konden de Vogelwijkers en de Raadsheren toch op die zaterdagmiddag een poespasloos afscheid voor Peter organiseren. Zijn wagen werd gestopt bij het Vogelplantsoen, omringd door een massa klanten; Nellie Smeenk (die ook het meeste van de voorbereidingen voorbeeldig had uitgevoerd) hield een korte toespraak, ook voor zijn vrouw Conny en de ouders en kinderen van Peter. Ieder van de van Haasterens (behalve uiteraard John) kreeg een Gerbera-bloem en de afscheidnemer bovendien een "vriendenboek" met wel een veertigtal brieven, tekeningen en kaarten erin; hem werd ook overhandigd wat met een collectebus stiekem was opgehaald (bleek later minstens goed voor twee toerfietsen).

En zo hadden we allen het gevoel dat er recht werd gedaan aan het verdiend met-pensioen-gaan van iemand die zo'n veertig jaar aan onze deuren alledaagse levensmiddelen leverde en dat deed met vriendelijkheid, behulpzaamheid en met een goed humeur. Velen van ons realiseerden zich tegelijkertijd dat het zowel een afscheid was van een persoon die een bindende functie vervulde in de wijken, als afscheid van een periode van 40 jaar thuisbezorging, die volgde op de vele wijkwinkels en nu door de supers is weggeblazen.

Omdat niet iedereen bij de 'plechtigheid' aanwezig kon zijn en die te kort duurde om aan elkaar alle roddels over Peter te vertellen, ging de Praatvogel-redactie op de 29^e april bij het echtpaar van Haasteren thuis op bezoek voor een interview. We troffen hen aan te midden van de afscheidsbloemen, kaarten en tekeningen en met Peter op z'n praatstoel.

Peter, vertel eens over het begin?

Tja, ik ben hier aan de overkant (van de Rijnzichtweg), in de Borneostraat geboren. Dat was in 1947. Ik was de oudste en uiteindelijk waren we met zeven jongens en drie meisjes. Dat was toen zo met een katholiek gezin. Mijn ouders hadden daar een melkzaak en vader ging bezorgen met een handkar met melkbussen. In die straat hadden mijn grootou-

ders al onze winkel. Bij de Willibrordusschool heb ik gewoon en voortgezet lager onderwijs gevolgd. Maar op m'n 14^e was er geen verder leren meer bij en ging ik mee bezorgen met de ventwagen. Dat melk bezorgen had een hele geschiedenis: een hondenkar, handkar, paard-en-wagen, gemotoriseerde driewieler en uiteindelijk de huidige 'SRV-wagen'. Eerst in loondienst bij Pa, toen samen in een firma. In '75 trouwden Conny en ik, en in 1978 werd onze winkel gesloten en werd ik zelfstandig bezorger.

Hoe ging dat nou met de distributie in de wijken?

Er was dus oorspronkelijk altijd een combinatie van buurtwinkel en thuisbezorging. De Vereniging van Melkhandelaren zorgde met haar 'Commissie Sanering' voor de verdeling van de 'contingenten melk' en deed dat in afstemming met de melkgroothandel. De bezorger kocht een wijk; dat is nu al lang niet meer zo. Ook door het weggaan van de buurtwinkels kwam er extra bezorg-klanzie bij, zoals door het sluiten van de melkwinkel in de Raadsherenbuurt en die van Nico l'Ecluse in de Merelstraat. Je kocht in bij een bepaalde groothandel en het assortiment dat je leverde, groeide uit boven de klassieke melk, boter, kaas en eieren. Ik begon met de wijk rond de Juffermansstraat, ruilde die later met de Hofdijck en breidde later uit naar de Raadsheren- en Vogelwijk (vanaf 1973), Boerhaave en zo meer en dan ook uiteindelijk nog een paar bedrijven aan de Flevoweg. In 1980 werd – zowaar door een latere directeur van Philips – de SRV opgericht; dat stond voor 'Samen rationeel verkopen', maar wij lazen het liever als 'Samen rijdend verkopen'. Dat is nu ook al weer in 2001 verdwenen. Ooit waren er wel een 1000 SRV-winkels. De SRV deed de gezamenlijke marketing en er was een verplichte groothandel; dat was voor mij die in Leidschendam.

Nu ben ik bij de Sligro. Wel bestaat nog de 'SAM' (samenwerkende ambulante melkhandelaren).

Hoe ging de dagelijkse praktijk?

's Ochtends voor zessen op, de wagen laden en op orde maken. Die staat samen met m'n voorraad hier dichtbij aan de Nieuwe Rijnzichtweg. En dan de straten langs. In totaal had ik de laatste tijd een 250 klanten. Vroeger had je er meer per straat; het loopt al jaren langzaam terug; ik schat het nu zo gemiddeld op één klant per acht huizen. Het hoofdartikel is drank: melk, fris en bier. Op dinsdag komen de nieuwe voorraden en Conny bracht al 33 jaar op de meeste artikelen het prijsetiketje aan; dat noemden we altijd "stempelen". Elk van de drie kinderen heeft ook wel op de zaterdagen op de wagen geholpen, naast soms de hulpjes uit de buurten zelf. De marges zijn gering en de werkweken lang, zo'n 6 maal 12 uur. Het is niet voor niets dat ik er nu mee moet ophouden wegens mijn rug. Vroeger was het nog zwaarder sjouwen: stalen kratten met 12 zware glazen, volle melkflessen. Ik heb wel eens eerder in De Praatvogel gemeld dat ik er met m'n 61° of 62° mee zou willen ophouden en dat is nou ook gebeurd, maar niet van harte. Mentaal zou ik wel verder willen doorgaan, maar fysiek zou dat niet goed zijn. Mijn bezorgpraktijk vindt geen opvolger. Met een normale 40-uursbaan verdien je meer en makkelijker.

Je kunt er natuurlijk niet onderuit om wat anekdotes te vertellen...

Tja, in zo'n 45 jaar kom je natuurlijk van alles tegen en allerlei mensen en situaties. Toch waren de klanten van neutraal tegen me tot zeer sympathiek.

Bijzonderheden?

Ik had een oude mevrouw als klant, die vroeger huisarts was en haar moeder woonde bij haar. Ik was erbij dat de tuinman haar waarschuwde dat haar moeder in de kamer op de grond lag. Waarop ze zei: "Laat maar liggen, dan kan ze niet meer vallen". Moeder had echter een gebroken heup door de val. Die klant werd ook steeds raarder in de bestellingen, zoals twee maal per week 10 slaatjes. Tot ze werd opgenomen.

Of, ook wel dramatisch: een aardige klant van 90 jaar. Hij was vroeger leraar; had net opnieuw de keuring voor een verlengd rijbewijs doorstaan, ondanks een hartkwaal. Hij komt terug van het AZL

en zakt ineem in zijn hal; ik erbij geroepen en ze vragen me te helpen hem op een stoel te zetten; dokter komt en hij blijkt al overleden!

Nou wat grappigers?

In de Raadsherenbuurt was er zo'n klein meisje, echt een robbedoes en die plaste gewoon openlijk in het Rozenprieeltje. Op een keer riep ze zelfs tegen me: "Peter, wil je m'n broek ophalen?" Of die mevrouw die het grootste deel van haar huis aan studenten verhuurde en nogal eens taarten bestelde, voor elke etage met studenten één; en die haar katten vet voerde met slagroom en blikjes zalm. Er waren zoveel aardige mensen, die me ook volledig vertrouwden en die ik af en toe een beetje kon helpen. Zo leefde je ook mee. Terugkijkend heb ik toch het gevoel voor veel mensen van nut te zijn geweest.

Wat ga je missen en wat ga je doen?

Wat ik zal missen is natuurlijk de wijze van leven, van veel en hard werken en steeds veel mensen zien. En wat ik ga doen? Die twee toerfietsen, die we van jullie goede gaven gaan aanschaffen, zullen natuurlijk veel worden gebruikt. Ook vaker op het strand wandelen met de hond (een grote vriendelijke, ouwe lobbies van een retriever). Genieten van het eerste kleinkind. Gewoon trots zijn op onze drie kinderen: Mark die in de theaterwereld het goed doet, Peter die in de beveiliging werkt en Marjolijn die bijna is afgestudeerd en veelbelovend bezig is

in media - vooral films - en management. Eindelijk heb ik tijd voor musea, zoals Naturalis. Ook zit het er dik in dat ik cursussen ga volgen. Ik heb vroeger de 5-jarige handelsavondschoon gehaald, maar ook het boekhoud-diploma, een cursus marketing en zelfs de cursus makelaardij. Nu misschien iets in biologie, of

fotograferen en ook moet ik me nodig bijscholen in het computergebruik. Van echt langdurig stilzitten zal het dus wel niet komen.

En je contactuele en sociale gaven inzetten?

Ja, wie weet. Er valt veel interessants en nuttigs te doen en te beleven.

Met het gevoel dat het met Peter en Conny wel goed zal komen in de volgende jaren en, na hen dat ook uitdrukkelijk namens onze wijken te hebben toegewenst, verlieten wij huize Van Haasteren.

Dank!

Wij willen langs deze weg iedereen heel, heel hartelijk danken voor de overweldigende belangstelling bij ons afscheid op zaterdag 26 april.

Eigenlijk was het onze bedoeling om eenieder onze dank te tonen met een persoonlijk kaartje, maar er zijn zoveel mensen geweest, dat we meenden om op deze wijze blijk te moeten geven van onze dankbaarheid. De vele cadeaubonnen, theaterbonnen, boekenbonnen, boeken, flessen wijn, bonbons, bloemen en planten, het herinneringsboek met de A4'tjes, de kaarten met hartverwarmende teksten, vaak nog voorzien van een geldbedrag en niet te vergeten – de enorm gevulde collectebus, hebben ons zeer geroerd en ons ervan overtuigd, dat die vele lange jaren van werken nuttig en ook in sociaal en menselijk opzicht goed zijn geweest.

Nogmaals heel veel dank voor de jarenlange plezierige contacten.

Het gaat U allen goed!

Peter en Conny van Haasteren

Een verslag van het waarom en het hoe van dit afscheid leest u op www.raadsheerbuurt.nl bij *Buurtnieuws*

DE WITTE MONITOR

Geertrui Marks

*Wel menigmaal zei de melkboer
Des morgens tot haar meid
"De stoep is weer nat." Och, hij wist niet,
Dat er 's nachts op die stoep was geschreid.*

Zo luidt het begin van één van de *Snikken en Grimlachjes* uit de academische poëzie van de Leidse Piet Paaltjens. De melkboer ziet iets, hij zegt iets, hij weet iets niet, hij vraagt niets, maar hij komt er wel achter, want wij weten het inmiddels wel.

Twee maal per week, op woensdag en vrijdag, gaat hij door de buurt: onze witte monitor, de SRV-wagen van Peter van Haasteren, die zoveel hoort en ziet en dus zoveel weet van het leven achter de deuren van de buurt.

In een enkel huis van een oudere bewoner komt hij met de sleutel binnen, zet het nodige in de koelkast en betaalt zichzelf uit de huishoudbeurs. Bij velen vult hij het rekje voor de deur, al dan niet voorzien van een briefje. Al een tijd lang geen hopjesvla, ineens veel bier in korte tijd, plotselinge wanbetaling, een natte stoep, het zijn signalen. Er is daar iets aan de hand. De gezinssamenstelling kan gewijzigd zijn, misschien een huwelijks crisis, mogelijk is er sprake van ziekte of liefdesverdriet.

*Nu, dat hij en de meid dat niet wisten,
Dat was minder; - maar dat zij
Er hoegenaamd niets van vermoedde,
Dat was wel hard voor mij.*

Aldus Paaltjens. De klanten in de wagen dragen al snel bij tot antwoorden op de vragen die Peter niet stelt. Zij ontmoeten elkaar tussen de schappen en wisselen het één en ander uit en niet alleen over het weer. Ook over vakanties, de scholen, de prijzen, zichzelf en elkaar. Peter gaat verder, genoeg te doen, te halen, te brengen en te rekenen en zo hoort hij nog eens wat en zo begrijpt hij die hopjesvla, dat bier en die natte stoep beter, er vallen wat puzzelstukjes in elkaar. Hij weet dat spreken zilver is, maar zwijgen goud. Weinig blijft onopgemerkt, van Peter zullen wij het niet horen, maar binnen korte tijd zal *zij* er gelukkig zogenaamd toch iets van vermoeden.

(Uit: de Raadsheer, jaargang 25, okt 2003)

AANKONDIGING

Zondag 31 augustus 14.30 uur in het Leidse Hout Openluchttheater:

HET JAARFEEST VAN SINT HILARIUS

'Het Jaarfeest van St. Hilarius' is een familievoorstelling (5+) van Theatergroep Hilaria.

Op het jaarfeest van de heilige Sint Hilarius stroomt het volk tezamen op het marktplein. Voor één dag in het jaar bestaan er geen rangen en standen: de slachter drinkt met de rentmeester, de boer speelt met de notaris, en de meid vrijt, maar dat doet ze altijd. Zelfs Vrouwe Isabella toont zich in het openbaar! Ridders en hun knapen staan te popelen om hun bekwaaamheid aan eenieder te tonen. Dit alles tot meerdere eer en glorie van de patroon van het volksvermaak, Sint Hilarius!

Hilaria bestaat uit slechts twee personen. Maar de muziek, opvallende attributen en veel vrijwilligers uit het publiek maken de voorstelling tot een groot middeleeuws spektakel met veel visueel 'geweld' en veel humor.

Voor de hele kleintjes is het hier en daar wel erg spannend, de voorstelling is voor 5+.

Werkgroep Leidse Hout Openluchttheater

✓ De jaarlijkse theateervoorstelling in de Leidse Hout wordt dit jaar mede mogelijk gemaakt door:

**TeekensKarstens
Advocaten & Notarissen**

Adverteren in de buurtkrant?

Wilt u met uw bedrijf adverteren in de buurtkrant, neem dan contact op met Erwin Duurland en bespreek met hem de mogelijkheden!
eduurland@gmail.com

Left In The Middle opent Werfpop

De trashy rock-'n-roll band 'Left In The Middle' opent op zondag 13 juli de 27ste editie van Leidens grootste gratis popfestival, Werfpop.

'Left In The Middle' staat met zijn vierkoppige bezetting voor rauwe ongepolijste trashy rock-'n-roll. Gedegen beukwerk, een dodelijke bierrochel en een moddervette gitaar zijn de kenmerken. Hookers, PPS, Henry Rollins en Slayer zijn de referenties. Opgericht in 2001, winnaar van de Rock 'n Roll Trash Award en uitgeroepen tot local hero (cd van de maand) door Livexs. Deze band uit de Bollenstreek verzekert Werfpop van een snoeiharde en knallende opening!

Na Left In The Middle zullen onder andere Junior Eats Alone, Enge Buren, Electric Eel Shock, Hospital Bombers, HateSphere, Sticks & Rico en Claw Boys Claw op het podium staan.

Geen alcohol

Dit jaar wordt het festivalterrein in de Leidse Hout voor het eerst rondom afgezet. Aan de ingang zullen alle bezoekers gecontroleerd worden op drinkwaren in zowel glas als blik. Dit vooral met het oog op de veiligheid. Stukgetrapte flessen en blikjes gaan niet samen met spelende kinderen en huisdieren.

Verder is de organisatie verplicht streng te controleren op het gebruik van alcohol door jongeren onder de 16. Daarom moeten wij helaas ook het meenemen van alcoholhoudende dranken verbieden en zal bij de bar gecontroleerd worden op leeftijd door middel van ID-controle.

Bron: www.werfpop.nl

OPA - Oud Papier Actie

Het oud papier in de container in de Johan de Wittstraat (Oud PapierActie) heeft in 2007 € 270 opgeleverd.

Het bestuur heeft dit bedrag gedoneerd aan Cliniclowns. Cliniclowns was zeer verrast over zo'n grote gift en dankte ons er hartelijk voor!

Plaatsing van de container elke eerste dinsdag van de maand.

Ophaaldag de aansluitende vrijdag.

Voor de komende periode zijn de data:

Plaatsing	Ophaaldag
Dinsdag 1 juli	Vrijdag 4 juli
Dinsdag 5 augustus	Vrijdag 8 augustus
Dinsdag 2 september	Vrijdag 5 september

Naar het zuiden...

Lilian Visscher, Warmonderweg 27

Senegal...

Op 17 mei vertrek ik vanaf Brussel met een cameraploeg van SchoolTV Weekjournaal naar Senegal. Kinderpostzegels steunt al jaren projecten voor kansarme kinderen in Senegal. We gaan een item filmen in een arme wijk van Kaolack, een provinciestad. In deze wijk heeft Kinderpostzegels vorig jaar de bouw van een schooltje gefinancierd.

Bij aankomst in Dakar worden we gelijk overvallen door hordes mensen die taxi's aanbieden, onze bagage willen dragen, en – al dan niet gehandicapt – om geld en om spullen bedelen. Met een zucht van verlichting proppen we ons met z'n zessen in de auto van Pierre Marie, directeur van de lokale partnerorganisatie ENDA.

Tijdens onze viereuhalf uur durende rit vanaf de buitenwijken van Dakar naar Kaoalack zijn we diep onder de indruk. Wat een onbeschrijfelijke armoede...

Kaolack is volgens Senegalezen de meest vreselijke stad van Senegal. Door de klimaatverandering valt er nauwelijks regen, en is de teelt van arachidebonen die voorheen de inwoners van de stad nog enige inkomsten gaf, geheel verdwenen. Midden op de dag is het bijna 45 graden.

De volgende dag gaan we naar Ngoul-Peul, een van de armste buitenwijken van de stad. Pierre Marie laveert handig over de stoffige, onverharde wegen, langs een dood varken en bergen afval, tot we bij een verzameling schamele hutjes komen. Een comité van oude wijze mannen ontvangt ons. Met de hulp van een tolk die Wolof en Frans spreekt worden allerlei beleefdheden uitgewisseld. We krijgen met groot gebaar een glas melk, dat we ongemerkt aan een van de vele kindjes geven die staan te kijken. Al op de eerste dag een darminfectie op te lopen kunnen we niet riskeren.

We gaan naar de school die daar een jaar geleden is neergezet. Een provisorisch bouwwerk van riet, zo laag dat de leraar de hele dag met gebogen hoofd les moet geven. Binnen staan houten bankjes, gevuld met prachtige kindjes met grote bruine ogen, die ons allemaal gebiologeerd aankijken. Tot vorig jaar gingen deze kinderen niet naar school.

Dan maken we kennis met Fatou, het meisje van 11 dat de hoofdpersoon wordt in onze film.

Thuis...

Thuis betekent voor Fatou iedere ochtend om 6 uur opstaan. Ze slaapt met haar oma in een hutje, haar moeder en jonge broertje slapen in het andere hutje op hun 'erf'. Thuis betekent hard werken. Bedden opmaken, hutjes en erf vegen, geiten melken, kleren wassen en meer.

We gaan met Fatou mee naar het watertappunt. Haar emmer wordt tot de rand toe gevuld en op haar hoofd getild. Halverwege de terugtocht naar huis, als we genoeg filmbeelden hebben, nemen we de emmer van haar over. Met z'n tweeën kunnen we die nauwelijks tillen...

Na al deze arbeid is het tijd om naar school te gaan. Van alle kanten komen kinderen met schooltassen aangelopen. De leraar zet de kinderen in drie rijen en laat ze een welkomstgroet roepen. Dan marcheren ze een voor een het rieten schooltje in. Een aantal kinderen die niet naar school gaan blijven ons vanaf een afstandje gadeslaan.

Al snel horen we 60 stemmetjes de letters van het bord lezen. Deze stemmetjes galmen de hele ochtend door de wijk, want klassikaal lesgeven is de standaard.

We filmen de taal- en rekenles. Een jochie van vier in een vuil hemdje zingt voor het bord een Frans liedje over zijn vaderland. We zijn ontroerd. En ik ben trots op het project van Kinderpostzegels.

Aan het eind van de laatste dag hebben de bewoners een feest georganiseerd. Er staat een partytent, en alle vrouwen en meisjes van de wijk hebben hun mooiste kleren aangetrokken. Ze zien er prachtig uit, een bonte verzameling van kleurige doeken en versierde gezichten. De mannen zitten een eindje verderop met elkaar te praten. Dansen is een vrouwenwending.

Een oudere man trommelt en zingt, een soort Senegalese rap. Vrouwen dansen om de beurt. Wie met haar billen schudt, krijgt applaus. Dan rapt de zanger Kinder pos zegos. De meisjes om ons heen prikken in onze zij. Wij moeten dansen. Onhandig naast die soepele bruine lijven proberen we maat te houden, ons publiek vindt het prachtig.

We komen bijna niet weg. Als we afscheid willen nemen, wil iedereen nog met ons op de foto, of nog een hand geven. De twee auto's zijn omringd door tientallen kinderen die, als we eindelijk wegrijden, heel hard meehollen en meeliften op de achterklep tot ze er uiteindelijk afvallen.

Anderhalve dag later landen we op Brussel Airport. Als we met de trein de luchthaven uitkomen, kijken we blij naar buiten: gras! Dat hebben we vijf dagen niet gezien. Op Hollands Spoor scheiden onze wegen. Een half uur later ben ik thuis...

Lilian Visscher werkt als hoofd marketing en communicatie bij Stichting Kinderpostzegels Nederland (Leiden). Kinderpostzegels steunt jaarlijks honderden projecten in binnen- en buitenland voor kwetsbare en kansarme kinderen, waarbij veiligheid en ontwikkeling centraal staan.

Huispijn

Gerard Schelvis, Fagelstraat 3

In 1678 constateerde een Zwitserse arts, dat een aantal soldaten in zijn omgeving ziek was geworden van het verlangen naar huis. Of ze wellicht ook de oorlogsgruwelen moe waren, vermeldt de geschiedenis niet, maar de symptomen, algehele droefheid, angst, eet- en slaapstoornissen, verdwenen zodra de heren weer thuis waren. De arts, Johann Höfer, noemde de ziekte 'Heimweh'.

Volgens velen is dit het mooiste Duitse woord ooit, of het moest 'Streichholzschächtelchen' zijn.

'Kopfweh' is hoofdpijn en 'Bauchweh' buikpijn, dus dacht de dokter dat 'Heimweh' wel eens een ziekmakend verlangen naar huis zou kunnen betekenen, 'homesickness' of 'huispijn'.

Behalve tijdens die ene logeerpunt bij mijn humoristische grootvader heb ik er nooit last van gehad. Oost, west, ik vond alles best. Ik waande me een wereldburger die overal thuis was.

Dit laatste is in de loop der tijden wat afgezwakt. Teruggekeerd na een reis van enige lengte duik ik dankbaar mijn eigen bed in of ga ik blijmoedig mijn eigen tuin wat bewerken. Enige dagen lang ben ik de kneuterigste huismus van deze knusse buurt, totdat de weeromstuit toeslaat: huispijn in de ware betekenis van het woord. De kleine genoegens van het thuiskomen zijn gesmaakt en vergaan, de dagelijkse sleur sleept weer muizenissen aan en plotseling begin ik hevig terug te verlangen naar die verrukkelijke oorden die ik kort geleden heb bezocht en verlaten. Midden in het Randstedelijke rumoer bekruipt mij een intens gehunker naar bekende oorden in den vreemde: de Rouergues, Bali,

Costa Rica, de Dolomieten, Abruzzo, Nebrodi en nog een paar paradijsjes. Het is meer 'Fernweh' of 'Sehsucht' dan heimwee, maar het blijft een lastig soort geografische nostalgie, vergelijkbaar met de laatste ervaring van een hopeloze verliefdheid. Eigenlijk alleen maar lastig, vanwege de concentratiestoornissen die ermee gepaard gaan. Het gaat ook wel weer over, wanneer je door begint te krijgen dat het geheugen alleen de mooie plaatjes heeft bewaard. Dankzij dit inzicht weet ik nu ook waarom de herfstvakantie is uitgevonden: als een gelegenheid om te ervaren dat vakantieherinneringen gauw te rooskleurig worden. Want het was in een herfstvakantie dat een vriend me een ansichtkaart stuurde met de volgende tekst:

Groet uit den vreemde

De regen blijft druipen,
Het tentdak is lek;
De wijn niet te zuipen,
Het eten is drek.

De plees zijn niet proper,
Terrasjes te duur;
Het gewacht op de ober
Kost meer dan een uur.

Het is hier vergeven
Van Hollands gespuis.
Gelukkig, nog even,
Dan zijn we weer thuis.

Naar de Oost...

Marian Klamer en Reinoud Veenhof, Fagelstraat 2

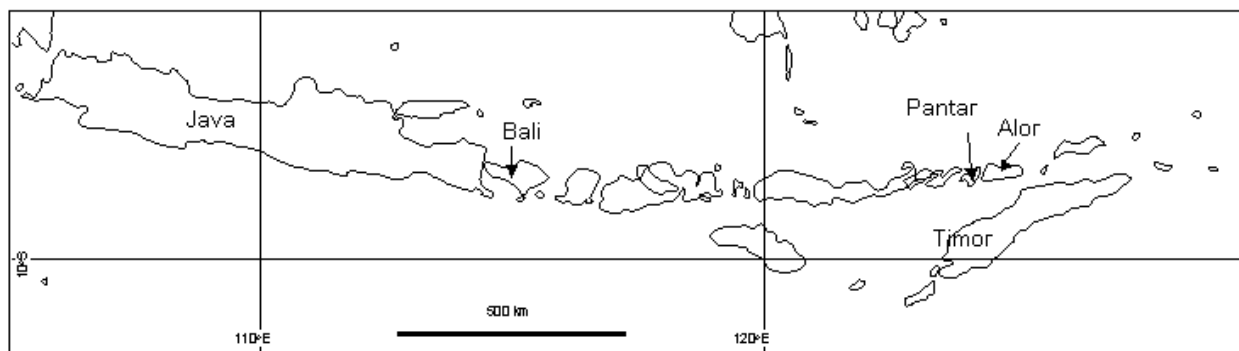
Enkele jaren geleden zijn we met onze dochter Rienje (toen 5 jaar) en zoon Jan (bijna 2), en Thomas (toen nog in de buik) een aantal maanden naar de Oost geweest. Marian moest daar heen voor haar werk, onderzoek naar onbekende talen om deze in kaart te brengen. Reinoud had ouderschapsverlof opgenomen en zou Rienje les geven. Het reisdoel was Alor, een Indonesisch eiland net ten noorden van Timor:

Er worden op Alor en Pantar ongeveer 30 talen gesproken. Elke taal heeft een paar duizend sprekers; geen van de talen staat op schrift. Van al die talen was tot nu toe niets bekend, en allemaal zullen ze over 50 jaar uitgestorven zijn. Maar met een subsidie van NWO kan er nu op Alor en Pantar taalonderzoek gedaan worden.

volle blanke dijen van Jantje willen knijpen ('zoet vlees' noemen ze dat hier), of aan zijn rode haren voelen. Het is iedere keer weer spitsroeden lopen voor hem.

Geldzaken

Aangezien er op Alor geen geldmachines zijn en je geen travellerscheques kunt wisselen, moeten wij onze cheques op Bali wisselen, en op een Indonesische rekening zetten. Dit is een hele kunst, want men is wel zeer aardig maar ook bijzonder nieuwsgierig. Dus na een kantoortje met een gunstige koers te hebben gevonden (kan zomaar 10 cent op een euro schelen), sta je daar te zweten in een heel klein hokje. De dame achter de balie staat doodleuk miljoenen rupiahs uit te tellen. Er vormt zich langzaam een belangstellende menigte om je heen. Ver-

Warmdraaien

We zijn drie weken op reis voor we onze bestemming bereiken. Tijdens de reis is Rienje direct gewend aan het nieuwe ritme. Nou ja ritme: 's morgens zwemmen, dan 1,5 uur les van papa, en dan weer zwemmen – nogal een kunst om aan te wennen. Jan heeft de eerste dagen op Bali duidelijk last van zijn jetlag. Staat dan om middernacht luidkeels te zingen en dansen in zijn bedje, en begrijpt niet waarom wij niet enthousiast met hem mee doen. Dit duurt drie dagen, daarna wordt zijn ritme beter. Dan kunnen we ook 's middags na de siësta de straat op om lekker te gaan eten. We vinden een restaurantje waar het eten simpel, goedkoop maar wel erg lekker is (alle drie zeer belangrijk voor Reinoud). Achter dit tentje is een hofje met honden, katten en vogeltjes, voor Rienje en Jan interessanter dan het eten. Maar om er heen te komen moeten ze door de keuken van het restaurantje heen. Daar zit een rijtje van vijf dames te werken die allen in de

volgens moet je uitgebreid de gegevens van je hotel op een formulier schrijven: de menigte reikt de hals. En als de kas van dat hokje leeg is, op naar de volgende, voor de volgende lading cheques. We geven zo een hele rits fictieve hotels op... Gelukkig hebben we al snel onze tijdelijke verblijfsvergunning en kunnen we een bankrekening openen om onze miljarden rupiahs te storten.

Huisvesting

We vliegen door naar Kupang, op het eiland Timor, waar Marian contacten moet leggen met collega's aan de provinciale universiteit. Het hotel is ons aangeraden als 'luxe'; wat inderdaad qua prijs zo is (een lokaal weekloon per nacht is geen kattenpis), maar verder? Alles wat je aanraakt gaat onmiddellijk kapot, van lichtknopje tot balkondeur, van douchekraan tot kamerslot. Zelfs de kamerdeur valt op een dag bijna uit de hengsels, tot hilariteit van Jan.

→

Maar de bedden hebben in elk geval geen wantsen. Ons einddoel is Kalabahi, de hoofdstad van Alor, een uur vliegen van Kupang. Een klein maar actief havenstadje met zijn eigen problemen (dronken hangeugd die de buurt onveilig maakt 's nachts). Maar ook wel leuk en gezellig, bijvoorbeeld als 's avonds op de markt allerlei verkopertjes met kaarsjes op de stoep zitten. Elektriciteit is er wel, maar beperkt, er is een soort schema welk deel van de stad welk deel van de dag stroom heeft. Stromend water is er soms, zodat bij elk huis een betonnen bak staat die wordt bijgevuld zodra er water is. Kranen blijven dus ook altijd open staan. We moeten een huurhuis zoeken, en beginnen dus met slapen, werken en familie zijn in een krottige hotelkamer. De badkamer-wc erbij bezorgt Rienje haar eerste *culture shock* en ze roept huilend: "Hoe kan ik in zo'n vieze badkamer nou *schoon* worden?"

Via-via krijgen we al snel een huurhuis aangeboden van een Amerikaans gezin. Een echt gelukje: het huis is volledig ingericht, met een echtpaar erbij dat kookt, de huishouding doet en kleren wast. We kunnen er zo in. Na een paar dagen zijn Rienje en Jan al druk aan 't spelen met de kinderen in de straat, al hebben ze het ook wel te verduren, want als de enige witte kinderen op het eiland wil iedereen altijd wel even aan ze voelen. Maar spelen is universeel. Als Jan met de jonge katjes rond het huis speelt ontdekt hij hoe leuk het is ze in de teil met waswater te stoppen. Opgewonden komt hij dan vertellen: "Poesjes nat, poesjes nat!" Loop je naar achteren, zie je drie kleine bibberende plukkerige bonenstaakjes lopen.

Ziek

Afgezien van de normale muggen-, bulten-, zweertjes- en buikproblemen geen bijzondere gezondheidsperikelen. Nou ja, één dan: vlak nadat we ons gesetteld hebben krijgen we allebei tegelijk 'dengue' (knokkelkoorts): een paar dagen zeer hoge koorts, daarna veel pijn in je gewrichten (een soort reuma), eindigend met rode vlekjes. Te ziek om je om te draaien in bed, te eten of je naar het toilet te slepen. Het moeilijkst is dat de kinderen nog niet gewend zijn met het echtpaar bij ons in huis, en dus bij voorkeur op en rond het bed van papa en mama rondrennen, en zich alleen door ons willen laten voeden, wassen en aankleden...

Dagelijks leven

Aan eten en fruit kunnen we makkelijk komen. Het eten is ook niet zo ingewikkeld: drie keer per dag rijst met wat groente, vis, of een ei. We eten met name vis. Kleine vis, grote vis, rooie vis, gebakken vis, lekkere vis en vieze vis. De vieze vis heet *belo*,

belo, is plusminus 8 cm lang en zeer gratig. Je eet ze gebakken met ingewanden en al, en ze smaken naar bittere modder. Voor de afwisseling is dan een stukje vlees ook wel lekker. Dat is er alleen niet vaak, want er is geen slager. Als er in de buurt iemand een dier slacht, komen ze langs om te vragen of wij ook vlees willen kopen. Soms is er een kip te koop, de magerste scharrelkippen die je je kunt indenken maar wel lekker! Een overvloed aan groenten en fruit is er wel, alles vers en lekker smakelijk. Veel verse kruiden en ook koffie op een vuurtje achter ons huis gebrand.

Op een dag is er in onze straat iemand overleden. De familie komt een week bij elkaar, en houdt waken van 10 uur 's avonds tot aan het ochtendgloren. Om wakker te blijven treedt er elke avond een bandje op dat Indonesische smartlappen en gezangen ten gehore brengt. Een veel gehoord lied is de Indonesische variant van 'Onward Christian soldiers'. Een aansporing die je in je bed, proberend in slaap te komen, zeker kunt gebruiken.

Het werk

Om talen te bestuderen moet Marian met mensen in contact komen. Dat moet allemaal ook via-via en iedereen neemt overal ruim de tijd voor. Dus voordat ze haar eerste werkafspraken had liep ze een dag of tien gefrustreerd nagels te bijten en overal bezoekjes af te leggen. Dan komt het moment van de eerste echte afspraken. Komt de persoon opdagen? Is hij of zij thuis op de afgesproken dag? Aangezien niet iedereen evenveel zin of tijd heeft om zomaar een paar uur met een vreemde te praten, maar dat niet altijd durft te zeggen, blijft het steeds tot op het laatste moment een verrassing of een afspraak ook werkelijk plaats vindt. Ook zijn de mensen vaak ziek, of ze hebben onverwacht bezoek, moeten op het laatste moment toch naar de markt of naar een zieke dochter, of wat dan ook. Kortom, van de vijftien afspraken die Marian de eerste weken heeft, gaan er uiteindelijk vier door. Maar die contacten zijn waardevol, en deze personen blijven haar ook helpen aan woorden, zinnnetjes, verhalen, sprookjes, liederen en gebeden in de streektalen.

Jan

Jan verandert: van een mollig, vriendelijk baasje wordt het een ongeduldig, ondeugend en mager ventje van 2 jaar die alles!! zelf!!! al!! kan. Iets gaat niet zoals hij het wil? Dan komt hij krijsend en bijtend op je af en werpt zich dramatisch op de vloer. Ben je het zat en loop je weg, dan houdt het krijsen acuut op en wordt de show vervolgd op de nieuwe plek die je hebt uitgekozen. En als je ziet

THEMA: OOST, WEST, THUIS BEST?

waar hij met zijn handen in en aan zit, om vervolgens zijn duim in de mond te steken... niet vreemd dat hij steeds diarree heeft, kilo's afvalt, en in leven moet blijven op rijst, melk, en bananen (en koekjes). Van zijn woordenschat van zo'n 50 woorden is de helft Indonesisch, en de helft Nederlands.

Thuis: oost of west?

Na bijna vier maanden komen we weer terug in de Fagelstraat. Jan weet dan niet meer dat dit ons huis is. Dat er nog een eerste en tweede verdieping boven aan de trap zijn gelooft hij absoluut niet, en hij

durft er ook niet heen, want op Alor hadden alle huizen alleen een begane grond. Als we hem vragen de tv aan te zetten, rent hij naar de keuken en wijst vragend naar de magnetron: "Die?" Rienje is blij met haar speelgoed, dat nu weer als nieuw voor haar is. En het is zo veel! En wij kruipen in ons eigen, heerlijk koele bed, zonder hete klamboe, de ramen open en toch geen muggen! En de vogels fluiten! Na maanden van galmende cassettebandjes en zingende burens, is de Raadsherenbuurt een oase van rust. Het verre oosten was best, maar het thuis in het westen is dat ook!

Naar het westen...

Fransje Hardeman, Katwijk

Zondagavond 21.00 uur, Ton Staphorst aan de telefoon. Wat leuk om hem weer te spreken en te horen hoe het gaat en de laatste nieuwtjes te horen. Het is zo vertrouwd! Dan de vraag of ik een stukje wil maken voor de Raadsheer over ons vertrek uit de JdW, inmiddels 15 maanden geleden. Dat wil ik zeker doen.

Alweer ruim een jaar inwoners van het dorp Katwijk aan den Rijn, ofwel Katwijk Binnen en je bent hier een "Binder". Het is hier helemaal leuk! Wij wonen echt in een dorp, genieten van een geweldig huis, een heerlijke tuin, een leuke straat, prima burens en een jaarlijkse straatbarbecue. We voelen ons hier helemaal thuis en hebben geen spijt dat we ons huis in de Raadsherenbuurt hebben verlaten.

Maar ik kan mij nog niet helemaal losmaken van 15 jaar Raadsherenbuurt, ik was daar zo vertrouwd met alles en iedereen, het praatje op straat, bij AH, het contact met zoveel mensen die mij dierbaar zijn

geworden, de band die je hebt opgebouwd, zoveel leuke dingen die je met elkaar hebt meegemaakt en de verdrietige dingen die je met elkaar hebt gedeeld. De kinderen die je op ziet groeien, de ouders die ook ouder worden.

Er is zoveel om aan terug te denken en dat geeft soms een gevoel van heimwee, ook al hebben we nog veel vrienden uit de buurt die we nog regelmatig zien en spreken, ben ik nog lid van de tennisclub, het is toch anders dan voorheen.

Oost, west, thuis best, ons thuis is nu Achterweg 16 in Katwijk. De tijd in de Johan de Witt ligt achter ons, gelukkig met heel veel mooie herinneringen.

Veel groeten uit Kattuk, ook van Marcel. Tot ziens!

m.vantilborg@planet.nl

LEUK HÈ, ZO'N BUURTKRANT? LEKKER LEZEN OVER DE BUURT!

De buurtvereniging kan de drukkosten voor de RAADSHEER betalen dankzij uw gewaardeerde bijdrage!

Heeft u uw contributie voor 2008 al betaald? Giro 4193645, t.n.v. penningmeester Raadsherenbuurt. Met uw bijdrage van 10 euro per hoofdbewoner en 2 euro per medebewoner kunnen we de RAADSHEER vier keer per jaar blijven verspreiden!

Uit het oosten...

Erna Koekenberg, Fagelstraat 15

Inderdaad, in het oosten van Nederland ben ik toch echt op mijn best. Lekker een beetje bijkomen in een rustig en (nog) niet zo overbevolkt deel van Nederland, tussen de mensen van mijn eigen soort (te weten, nuchter en rustig) en een voor mijn gevoel prettiger mentaliteit (uitzonderingen daargelaten uiteraard!).

Het bovenstaande doe ik eens in de vier tot zes weken; een weekend Oldenzaal bij mijn ouders met de familie. Ik ga even een beetje bijtanken noem ik dat.

Ik ben geboren en getogen in Oldenzaal, een kleine stad in de buurt van Hengelo en Enschede, op circa 10 kilometer van de Duitse grens. Na mijn middelbare school ben ik, zoals het een intelligente meid betaamt, gaan studeren in 'het westen'. Het westen was toen voor mij Utrecht. Maar wat een kater... want al snel had ik door dat de mentaliteit, in ieder geval in de groep waarin ik verkeerde, er eentje was van 'ieder voor zich'. En dat was even slikken want ik was zo anders gewend! Maar ik liet me niet uit het veld slaan en hield vol, met *ups and downs*. Er waren momenten dat het allemaal prima ging, maar regelmatig stond het huilen me nader dan het lachen. Maar dan was ik na een weekend thuis in Oldenzaal weer voldoende opgepept om me te kunnen handhaven in het westen.

Na Utrecht volgde Den Haag; en na Den Haag volgde, hoe kan het ook anders, Leiden. Het plan was toentertijd (ja, alweer bijna 12 jaar geleden) daarna Leiden te verruilen voor Amsterdam. Zover is het nooit gekomen. (Ter compensatie ben ik maar getrouwd met een van oorsprong Amsterdammer.)

Ik keer dus regelmatig terug naar mijn *roots*. De belangrijkste reden is uiteraard om mijn ouders te bezoeken, die daar nog steeds wonen. Onze kinderen kunnen heerlijk spelen in de grote tuin en de boomgaard van opa en oma. Daarbij ligt het (levens)tempo er een stuk lager, en wat mij betreft aangenamer, vergeleken met het gejaagde westen. En er zijn een aantal dingen die ik alleen in het oosten des lands doe. Zo ga ik bijvoorbeeld alleen in Oldenzaal naar de kapper, na een flink aantal mis-knipsels hier. Ook de kinderen worden er geknipt. Verder kan ik flink wat tijd doorbrengen in de stad. Naast de vele ketens die ook daar gevestigd zijn, zijn er geweldige winkels die je nergens anders vindt. Verschil met het westen, vind ik,

is het gemoedelijke sfeertje. Je kunt rustig rondkijken zonder het gevoel te hebben 'opgejaagd' te worden. Ongevraagd advies krijgen over hoe een net gekocht kledingstuk te wassen of hoe die mooie suède schoenen draagklaar te maken is ook geen uitzondering.

Samengevat, voor mij persoonlijk een prima manier om de accu weer op te laden.

Zou ik op dit moment in het oosten des lands willen wonen? Nee, nu nog niet. Wellicht dat dat over een paar jaar anders is. Nu is het westen prima voor ons; we wonen hier goed, hebben ons werk en ons leven hier en niet te vergeten, we hebben hier alles dichtbij: we zijn zo in de grote stad, bij het vliegveld en dus ook in het buitenland.

Wat me nog opvalt hier in de Randstad is dat de meeste mensen die hun *roots* elders hebben, zich soms schamen voor hun afkomst (en bijbehorend accent). Nou, ik niet hoor! Ik ben er trots op een Tukker te zijn! En zoals ook in het kerstverhaal staat: de wijzen kwamen uit het oosten... ☺

Van Dale Groot woordenboek van de Nederlandse taal zegt:

Oost west, thuis best, je bent nergens beter dan thuis, zoals het klokje thuis tikt, tikt het nergens.

F.A. Stoett, [Nederlandsche spreekwoorden, spreekwijzen, uitdrukkingen en gezegden](#), over 'Oost west, thuis best':

'Men moge de geheele wereld doorkruist en het steeds goed gehad hebben, men zal zich nergens beter bevinden dan thuis'. Zie Goedthals, 24: *Oost west, thuis best*, loing de cité, loing de santé; R. Visscher, *Sinnepoppen*, 99; Spieghel, 292; Idinau, 238:

Het is een spreekwoord Oost, West: t'huys best:
Want waer-men reyst, men vindt sijn ghemack niet.
So bemint elck voghelken sijnen nest.
Ist langhe daer buyten, het vindt hem swack, siet.
Wel seydh-y, die onruste een seer swaer pack hiet.

Sartorius III, 4, 16: *Ist Oost, ist West, t'huys ist best*, nusquam commodius, nusquam lautius homini vivere contingit, quam domi; Huygens, *Zeestraet*, 81; Halma, 453; Harrebomée I, 344 b; Joos, 166; *Waasch Idiot*. 479 b; *Ndl. Wdb.* XI, 204 en voor het Nederd. *Taalgids* V, 162. Vgl. ook het eng. *be in east or west, home is best; home is home be it never so homely*; hd. *ost, süd, west, daheim das best* (Wander III, 1155); *eigen Nest ist stets das best*; oostfri. *öst-west, 't hús best* (Dirksen II, 42.)

Estafette-column

Judith Tilli, Warmonderweg 17

Het 'oost, west, thuis best' gevoel

Een stukje over *oost, west, thuis best* schrijven is toch moeilijker dan ik dacht. Al pratend over het onderwerp kwam ons gezin op de volgende onderwerpen uit.

De omgeving

Zodra wij vanuit Leiden met auto of fiets onder het spoor door richting onze wijk rijden, krijgen wij het 'oost, west, thuis best'-gevoel. Dit gevoel wordt momenteel nog eens versterkt doordat alle bomen weer mooi groen zijn.

De buurt

Net als veel andere mensen uit onze buurt hadden wij twaalf jaar geleden onze zinnen gezet op een huis in de Raadsherenbuurt. Waarom? Omdat we het idee hadden dat we hier een 'oost, west, thuis best'-gevoel zouden kunnen gaan krijgen. Achteraf klopt dit ook.

Ons Huis

Inmiddels zijn wij binnen de buurt verhuisd. Wij waren al een tijdje op zoek naar een groter huis. Voorwaarde was wel dat het huis in dezelfde buurt zou staan. Uiteindelijk is dat gelukt, al zitten we nu net op de rand. We hebben moeten wennen aan de drukke straat, maar ook in dit huis hadden we, net als in ons vorige huis, snel weer ons 'oost, west, thuis best'-gevoel.

Vakantie

Onze familie bestaat uit twee mensen voor wie de vakantie niet lang genoeg kan duren, twee mensen die na maximaal twee weken toch echt naar huis willen (het 'thuis best'-gevoel) en een kleine die, voor zover we dat nu al kunnen zeggen, ook het liefst de hort opgaat, zolang hij maar niet naar de crèche hoeft en zolang zijn mama maar in de buurt is. Aangezien dit af en toe voor wat problemen zorgde gaan we tegenwoordig niet langer dan twee weken achter elkaar op vakantie.

Het 'oost, west, thuis best'-gevoel en je geboortegrond.

Voor mijn kinderen zal onze buurt altijd belangrijk blijven. Zij zijn hier opgegroeid, naar school gegaan etc. Voor ons is dat anders. Mijn man, een echte Limburger, heeft ook wel een goed gevoel bij onze buurt, maar als we richting het zuiden voor een weekend naar Maastricht gaan, gaat hij steeds harder rijden om maar zo snel mogelijk weer 'thuis' te zijn, ondanks dat hij al twintig jaar niet meer in Maastricht heeft gewoond.

Geen 'oost, west, thuis best'-gevoel meer hebben.

Door dit stukje te schrijven realiseer ik me hoe goed we het hier toch hebben en hoe bepalend en belangrijk dit 'oost, west, thuis best'-gevoel voor ons is. Daarnaast realiseer ik me dat dit gevoel door omstandigheden ook een keer voorbij kan gaan. Zoals bij al die mensen die net als mijn moeder Alzheimer hebben en daardoor helemaal geen gevoel van *thuis best* meer hebben.

Ketting-interview met Erik Hansen, Fagelstraat 24

1. Wanneer en waarom ben je in de Raadsherenbuurt komen wonen?

Ik ben samen met mijn vrouw Ine Wiersma in 1986 in de Raadsherenbuurt komen wonen. We hadden daarvoor ruim vijf jaar in een mooi gerestaureerd pand aan de Hooglandse Kerkgracht gewoond. Wij huurden het huis samen met een jeugdvriendin van Ine van mensen, die voor enige jaren als ontwikkelingswerkers naar Nicaragua werden uitgezonden. Ine en ik bewoonden de middenverdieping en de vriendin de zolderetage. De keuken en de sanitaire voorzieningen waren voor gemeenschappelijk gebruik. Het was dus als het ware nog erg “studentikoos” wonen, en wij hebben er met heel veel plezier gewoond, dicht bij alle voorzieningen in de Leidse binnenstad. De eerste jaren werd (een gedeelte van) de zaterdagse markt nog opgezet op het middenstuk van de Hooglandse Kerkgracht en op de overige dagen kon daar toen nog geparkeerd worden, eerst zelfs vrij en later alleen voor bewoners met vergunning.

Toen in 1986 ons eerste kind ‘zich aandiende’, vonden wij echter de binnenstad wat minder geschikt voor kleine kinderen, en bovendien meldden de huiseigenaren weer hun terugkeer naar Nederland. Wij hebben – net als Mette en Rob – in verschillende vooroorlogse buurten rondgekeken, maar dat wij uiteindelijk hier in de Raadsherenbuurt terecht zijn gekomen was meer toeval dan opzet. Wij hadden op een goed moment gewoon mazzel dat een makelaar ons – na een bezichtiging van een ander huis – tussen neus en lippen door liet weten, dat hij zojuist een opdracht tot verkoop van een huis in de Fagelstraat had ontvangen. Zodoende werden wij in de gelegenheid gesteld het huis te bezichtigen nog voordat ermee geadverteerd werd (dit was uiteraard in een ver verleden, vóór de internetrevolutie).

2. Wat is het mooiste originele detail in je huis?

Ons huis is vóór ons bijna 50 jaar bewoond geweest door de bekende amateurfotograaf Herman Kleibrink. De familie Kleibrink had al veel in en om het huis verbouwd en veranderd, o.a. een uitbouw aan de achterkant met keuken en berging in combinatie met verwijdering van de oorspronkelijke kamers *en suite* van de benedenverdieping. Zelfs de originele trappen waren door de familie Kleibrink vervangen door spiltrappen met open treden. Op zolder hadden zij een grote dakkapel geplaatst i.v.m. het inrichten van de hele zolderverdieping tot atelier met donkere kamer. Hier heeft Herman Kleibrink o.a. meerdere fotoboeken van (oud-)Leiden samengesteld.

Kleibrink hield ook van degelijkheid. Zo waren er bijvoorbeeld boekenplanken en zelfs vloerplinten met stalen keilbouten aan de muur bevestigd. Ondanks zijn bewezen voorliefde voor de oude Leidse binnenstad had Herman Kleibrink echter ook ongerijmdheden laten uitvoeren zoals bijvoorbeeld het plaatsen van ‘moderne’, vlakke teakhouten deuren in de woonkamer en de keuken.

Wij hebben door de jaren heen ook het nodige verbouwd en de meeste oorspronkelijke details zijn inmiddels wel verdwenen. De originele plafonds zitten nog wel in de woonkamer en in alle kamers op de eerste etage, en de oude trap naar zolder tussen de twee grote slaapkamers op de eerste verdieping doet nu nog dienst als ‘scheidingswand’ tussen de kastruimtes.

3. Wat is je favoriete buurtactiviteit?

Juist de variatie in buurtactiviteiten – passend bij de verschillende levensfasen van de bewoners, van heel jong tot oud – maakt het moeilijk een specifieke keuze te maken. Onze kinderen waren vroeger zeer enthousiast over zowel de activiteiten bij het begin van de zomervakantie (o.a. de Raadsherenloop en de voorstellingen in het Leidse Houttheater) en ook de hutspotmaaltijden in onze straat op 3 oktober waren favoriet. Alleen, toen Ine het eerste jaar even niet aan de consequenties voor de borstvoeding had gedacht, viel het eten een beetje fout bij Niels, onze oudste zoon...!

4. Als je € 50.000 zou krijgen om de Raadsherenbuurt te verbeteren of te verfraaien, hoe zou jij dat dan doen?

Als de buurt € 50.000 zou krijgen, zou ik allereerst ondergrondse verzamelplaatsen voor oud papier, glas en meteen ook voor plastic willen laten aanleggen, het liefst op meerdere plaatsen in de wijk. Er zouden ook meer speelvoorzieningen voor kinderen mogen komen. En wat te denken van een heuse jeu de boulesbaan voor de wat grotere mensen in de Leidse Hout? Maar het geld zou dan vast allang op zijn...

5. Hoe ga je naar je werk en hoelang doe je daarover?

Ik ben enige jaren met VUT en nu met pensioen. Daarvoor heb ik 18 jaar in Den Haag en Rijswijk gewerkt. De eerste jaren ging ik met bus en/of trein naar Den Haag. Later – toen onze drie zonen klein waren en er oppas bij ons thuis en/of bij een opasmoeder geregeld was – ging ik wel vaak met de auto. Toen de jongens op de lagere school zaten ben ik gaan fietsen van huis naar kantoor in Den Haag, ruim 16 km heen en ook weer terug. Goed voor de conditie en leuker dan met de auto in de file staan op de Rijksweg door Wassenaar! De eerlijkheid gebiedt wel te zeggen dat ik in de wintermaanden aan dat laatste toch de voorkeur gaf.

6. Wanneer en hoe heb je voor het laatst gebruik gemaakt van wat Leiden aan cultuur te bieden heeft?

Ine en ik zijn van de winter samen op een ‘Kunstgeschiedenis Introductie cursus’ van de Stichting Vrije Academie voor Kunsthistorisch Onderwijs. Ik ben zelf niet zo een kunstliefhebber, laat staan kenner, en ik dacht vooraf dat er wel niet zo veel anders uit zou komen, dan dat wat ik al wist of hoorde te weten van mijn middelbare schooltijd, maar ik vond deze cursus wel een verrassend goede basis geven voor allerlei nieuwe inzichten en een nuttig hulpmiddel voor het herkennen en begrijpen - in hun historische samenhangen - van de verschillende kunstvormen en -stijlen. Kortom, een echte smaakmaker voor verdere verdieping en/of een goede hulp als je als toerist oid. ergens komt.

7. Welke krant lees je, op welk moment van de dag en hoelang doe je daarover?

Ik kan heel veel tijd ‘kwijt’ zijn aan onze krant, *de Volkskrant*, maar er zijn ook dagen of perioden dat ik niet of nauwelijks aan de krant toekom. Ik merk wel dat ik met de komst van nieuwe media, zoals internet en e-mail nieuwsbrieven, aan het eigenlijke nieuws in de krant als zodanig minder aandacht

besteed. Voor achter-grondartikelen, forums en discussies geef ik echter nog steeds de voorkeur aan de krant en aan andere bronnen in druk. In dat verband is het ook leuk, dat wij de bijlagen van onze zaterdagse krant na lezing ruilen met de burens: van hen krijgen wij dan de bijlagen van de NRC. Look on both sides...

8. Wat komt spontaan bij je op als je het thema van de volgende Raadsheer leest?

Het thema “Leren” van de volgende Raadsheer roept bij mij allerlei associaties op rond de hele onderwijsproblematiek en het gegeven, dat je ook later in je leven steeds nieuwe dingen moet leren, zeker op het gebied van de snelle technologische ontwikkelingen. Tegelijk krijg ik het ietwat ongemakkelijke gevoel, dat veel mensen helaas niet in staat zijn deze ontwikkelingen bij te benen, of het zelfs niet willen, terwijl ik het juist interessant en belangrijk vind allerlei ontwikkelingen en samenhangen te kennen en te (proberen) begrijpen. Maar dit is wellicht alleen maar wat gesomber van iemand die niet meer zo jong is...

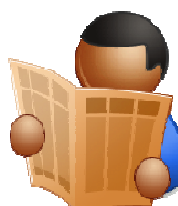
9. Welke vraag zou je jezelf hier willen stellen? En natuurlijk willen we ook je antwoord graag vernemen.

Hoe lang ben je nog van plan in de Fagelstraat te blijven wonen?

Weet ik niet zeker, maar wij zouden niet een-twee-drie een andere woonomgeving hier in de Randstad kunnen bedenken om op korte termijn naar toe te verhuizen. Aan de andere kant, wij zoeken ook niet actief... Ik hoop dat wij hier nog een flink aantal jaren met plezier kunnen blijven wonen, maar sluit ook niet uit dat wij eens op zoek zullen gaan naar iets moderner en vooral ouderdomsbestendigers.

10. Wie mag de volgende vragenlijst beantwoorden en waarom heb je hem/haar gekozen?

Ik ben de derde geïnterviewde op rij in de Fagelstraat en heb samen met Ine gebrainstormd over mogelijke kandidaten uit andere straten van onze buurt. Ine suggereerde toen Anne Sanderink, in de Van Oldenbarneveltstraat, omdat zij samen zingen in het buurtenkoor “De Raadsvogels”.

Familieberichten

Welkom aan alle nieuwe bewoners in de buurt!

- Vanaf begin juli wordt het huis aan de Van Oldenbarneveltstraat 26 bewoond door Pepijn en Lonneke W. met hun 2-jarige dochtertje Anne. Lonneke is huisarts in Oegstgeest, Pepijn is consultant en werkt derhalve op diverse locaties.

- Begin juli zijn ook de nieuwe bewoners gearriveerd van Van Oldenbarneveltstraat 36. Arjan M. is financieel directeur van een groep internationale verhuisbedrijven in Alphen aan den Rijn. Zijn vrouw Jacqueline R. heeft als zelfstandig ondernemer een kapsalon aan het Kort Rapenburg, waar zij boven woonden. Dochter Lola van 6 en zoon Milo van dik 2 jaar konden haast

niet wachten om te verhuizen, want in onze buurt kunnen ze lekker buiten spelen! En hun ouders zien uit naar de rust en de gezelligheid hier.

- Eind maart zijn, Robbert de W. (31) en Marjolein B. (27), komen wonen op de Johan de Wittstraat 28. Marjolein werkt als advocaat bij een groot advocatenkantoor in Den Haag (vanaf oktober in Amsterdam) en houdt zich bezig met intellectueel eigendomsrecht. Robbert is werkzaam bij "de" bank. Hiervoor hebben ze in het centrum van Leiden gewoond, waar beiden ook hebben gestudeerd. Na ongeveer drie maanden verbouwen is het huis nu zo goed als af.

- Sinds half december 2007 wonen Christa K. en David van M. op Rijnsburgerweg 113. De sleutel hadden zij al veel eerder, al met al sinds 1½ jaar geleden. Het huis is van onder tot boven verbouwd, en ook nadat zij er vanuit hun huurwoning in Amsterdam introkken ging het werk door, alleen even onderbroken door hun huwelijk en honeymoon in januari.

Christa is 32 jaar en werkt als intern strategisch adviseur bij de ING in Amsterdam, David is 34 jaar en

heeft een financiële functie bij de KLM in Amstelveen. Waarom Leiden? Het ligt centraal in de Randstad, en David heeft er eerder al gewoond. En het is zo mooi groen in de buurt.

- In het buurhuis, Rijnsburgerweg 115, wonen sinds februari dit jaar Christine B. en Maurice van H. en hun dochtertje Roos (nu 18 maanden). De sleutel kregen ze al op 4 juni vorig jaar en nog steeds wordt er hard gewerkt. Het wordt dan ook erg mooi, en dat moet ook, want in november wordt gezinsuitbreiding verwacht. In den Haag woonden ze in een huis uit dezelfde tijd, maar dan op een bovenwoning.

Christine werkt bij de KLM als P&O manager. Maurice is commercieel directeur bij DHL select mail. Leiden en de Rijnsburgerweg zijn bekend van vroeger, maar toen hadden ze nooit gedacht dat ze er zouden gaan wonen. Christine komt uit oordwijk en zat in Oegstgeest op het Rijnlands Lyceum, en Maurice heeft in Leiden gewoond

Uit de plaatselijke pers, mei 2008

Joe Juffermans in selectie Oranje onder 18

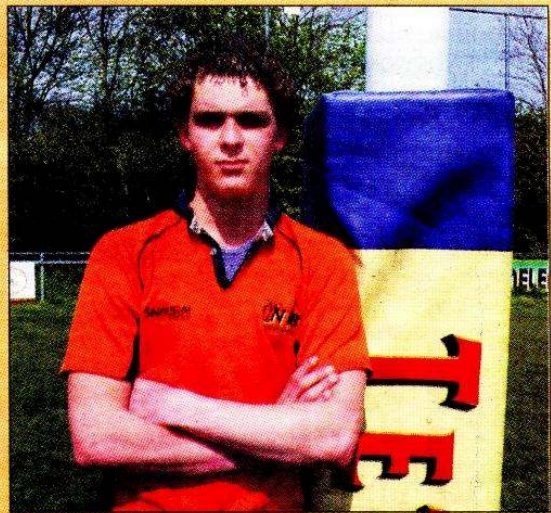
'Rugby is m'n alles!'

Joe Juffermans (16) kon anderhalf jaar vanwege een ernstige rugkwaal zijn favoriete sport rugby niet beoefenen, maar dankzij intensieve behandeling van fysiotherapeut Erik van Putten, veel fitness en nog meer doorzettingsvermogen staat de Da Vinci-leerling weer op het veld. Tussentijds heeft de DIOK-jeugd dankbaar geprofiteerd van zijn kennis en kunde tijdens de trainingen.

"Ik ben altijd aan mijn conditie blijven werken en zo werd ik al snel weer geselecteerd voor Oranje onder 18 jaar. Vorige week ben ik op FIRA-trainingstage in Duitsland geweest waar franse topcoaches hebben gewerkt aan het niveau van het Nederlandse jeugdruddy. Ik hoop snel weer te wennen aan de intensiteit en een plaats af te dwingen. Een paar kilo erbij moet ook nog". Juffermans - ooit en-

thousiast geraakt door een schoolsportcursus - is heel gelukkig met de sterk groeiende belangstelling voor rug-

by sinds het WK. "Rugby is met afstand de mooiste sport en voor iedereen is er wel een positie".

★ DIOK-er Joe Juffermans: 'Ooit was het mijn doel Oranje te halen; nu droom ik ervan om nummer 8 in een Engels topteam te spelen. Daar wil ik echt alles voor opgeven'.

Een uitgave van de **Vereniging Raadsherenbuurt, Leiden**

Kopij: inleveren, bij voorkeur per e-mail (zie *redactie-adres*)

- *Tekst in Word bijlage (dus niet als mail-tekst), zonder opmaak.*
- *Foto's en andere illustraties graag als aparte bijlage in de mail.*

Bezorging: Ward van Es, Siard & Idse Kuipers

Oplage: 325 exemplaren

Redactie

- Mirjam Jochemsen *redactie-adres:*
Fagelstraat 51, tel. 515 2592
redactie@raadsherenbuurt.nl
- Judith de Jong *illustratie voorplaat*
Johan de Wittstraat 22, tel.: 515 3947
- Erik Hansen *lay-out*
Fagelstraat 24, tel. 515 6093
- Jeroen Hiemstra Fagelstraat 15, tel. 512 1213
- Janny van Nieuwkoop Van Oldenbarneveltstraat 28,
tel. 5172176
- Els Roelofs Fagelstraat 28, tel. 517 6545
- Ton Staphorst Johan de Wittstraat 52, tel. 517 0264
- Lilian Visscher Warmonderweg 27, tel. 565 1551

Bestuur

- ❖ Jurgen van der Velden *voorzitter*
Van Slingelandtlaan 9, tel. 515 0205
- ❖ Alex Beek *penningmeester*
Van Ledenberchstraat 10, tel. 515 4700
- ❖ Eric Hazenbos *secretaris*
Fagelstraat 17, tel. 301 5587
bestuur@raadsherenbuurt.nl
- ❖ Minke Holleman *webmaster*
Fagelstraat 38, tel. 517 2930
webmaster@raadsherenbuurt.nl
- ❖ Wouter van den Berg Warmonderweg 7, tel. 3012664
- ❖ Erwin Duurland Johan de Witstraat 45, tel 301 4502
- ❖ Janneke van Etten Johan de Wittstraat 54, tel. 301 4701
- ❖ Nico van Hemert Rijnsburgerweg 149, tel. 512 0584
- ❖ Alexander Tilli Warmonderweg 17, tel 517 0184

Website

- Minke Holleman www.raadsherenbuurt.nl

webmaster: zie *bestuur*

Minibuurtgids

- *Familieberichten:*
a.u.b. doorgeven aan Alex Beek, *penningmeester* van de wijk-
vereniging, en/of aan de *redactie*
van »De RAADSHEER«
(zie hiernaast)
- *Diefstal, inbraak, ouderenhulp,
informatie over onderhoud en
huis verbouwen,
uitwisseling van gereedschap:*
Rob Grootenhuis,
Fagelstraat 14, tel. 515 4769
- *Gevonden voorwerpen:*
Rita DeCoursey,
Fagelstraat 39, tel. 515 5886
- *Buurtarchief:*
Regionaal Archief,
Boisotkade 2a, Leiden
- *Vereniging Binnenterrein OWHJ
Raadsherenbuurt:*
Ad Littel, *secretaris*
Van Oldenbarneveltstraat 35,
tel. 515 3475
- *Vereniging Vrienden van de
Leidse Hout:*
Hanneke Mooij, *secretaris*
Joh. de Wittstraat 11, tel 565 2612
- *Stichting Leidse Hout
Monumentwaardig*
Marina van der Horst, *voorzitter*
Van Slingelandtlaan 1
Tel 517 0506
- *Werkgroep Leidse Hout Theater:*
George van Eijk, *voorzitter*
Joh. de Wittstraat 30, tel. 515 7420
- *Buurtenkoor »De Raadsvogels«*
Rianne Boonstra,
Fagelstraat 16, tel. 515 7135
- *Leeskring »De Raadsheer«*
Rita DeCoursey,
Fagelstraat 39, tel. 515 5886

ADVERTENTIE

KOETJES en KALFJES RESTAURANT

- ♦ terras
- ♦ lunch
- ♦ diner
- ♦ private dining
- ♦ recepties
- ♦ who dunnit speldiner

3-GANGEN MENU € 25

Open 7 dagen per week

Diner: ma. t/m zo.
van 17:30 tot 21:30 uur

Lunch: di. t/m za.
van 12:00 tot 15:00 uur

Koetjes 'first floor'

(privé ruimte)
voor 'dining,
drinking & tasting'

Geversstraat 63a, 2341 GC Oegstgeest T 071 515 09 55

www.koetjesenkalfjes.com